

VILLÁNYI LÁSZLÓ

Gyászév

Letelt a gyászév, dűnnyögte, miután maga felé igazította a tévét, hosszú időn át mindkettőjükre egyformán nézett a képernyő, megálltam, mint aki helyesbítene, kínálni tudna egy másik fogalmat, vehettem volna a bátorságot, végül is én ismerem közletről történetüket, érzékeltem napjaik halódását, belekényszerültem a halottkém szerepébe, f-mollban, a közismerten legfájdalmasabb hangnemben szólt a rigó, s ők nem csupán egyetlen éjszaka virrasztottak, később sem átalottak valamiféle halottkultuszt ápolni, óhatatlanul végig kellett hallgatniuk a halottlátók részletes beszámolóit, s bár néha kísértésbe estek, álmuksból ébredve, ahol mégiscsak továbbéltek hajdani mozdulataik, fél szóval se gyalázták az egykori közös teremtményt, halott szerelmüket.

Halhatatlan

Ha reggel borotválkozásra süit a nap, s meglögyböli a vizet, ő már a tengernél látja imbolyogni a fényt, ha különleges kavicsra lel, nem kételkedik, neki csiszolódott az időben, ujjairól álmodott a folyó mélyén, nincs kétsége afelől, a tócsában miatta áll a fekete gólya, ül az ágon a jégmadár, az ő kedvéért szállnak, akárha angyalok, az ökörnyalak, ragyog a fű zöldje, hiába kap figyelmeztetést, júliusban már rozsdásodnak a levelek, rémisztően hatalmas némelyik gesztenye, naivitása nem ismer határokat, egy pillanatra halhatatlannak gondolja magát, amikor elajándékozta heteken át próbált világosszürke esküvői öltönyét, nem én vagyok a szerencsés, ígérete szerint ebben temette volna el, akit egykor hitvesének hitt.